

عنوان مقاله:

تعظیم و بزرگداشت شعائر الهی در آینه فقه اسلامی

محل انتشار:

دوفصلنامه آموزه های فقه مدنی، دوره 2، شماره 2 (سال: 1388)

تعداد صفحات اصل مقاله: 13

نویسنده:

مرتضی رحیمی - استادیار دانشگاه شیراز

خلاصه مقاله:

شعائر، جمع شعیره یا شعار که در معنای آن، علامت و نشانه نهفته، در قرآن چهار بار به کار رفته است و هرچند که در ضمن موضوعات حج مطرح شده و از همین رو به صورت مناسک و قربانیهای حج، صفا و مروه و مشابه آنها نیز معنی شده، مفهوم وسیع و گسترده دارد. از همین رو هر چیزی که نشانه و علامت خداوند باشد و انسان را به یاد خدا بیندازد از شعائر است، به همین سبب شعائر به صورت دین و اوامر و نواهی خداوند معنا شده است. در آیه من یعظم شعائر الله فانها من تقوی القلوب از تعظیم و بزرگداشت شعائر و لزوم آن سخن گفته شده، گرچه برخی از دانشمندان اسلامی، همچون نراقی در استفاده وجوب تعظیم شعائر و چگونگی آن از آیه مورد بحث ایراداتی را طرح نموده اند، در عین حال اصل لزوم بزرگداشت شعائر خداوند را از طرق روایات و عقل نفی ننموده اند. عنوان شعائر در موارد زیادی در فقه مورد توجه فقها واقع شده و از طریق آن، مطلوبیت یا جواز و وجوب مواردی همچون اذان، نماز جماعت، سلام کردن، ختنه کردن، مراسم اعیاد و وفیات، زیارت قبور معصومین و... رعایت پوشش و حجاب و پوشش توسط زنان، نتراشیدن صورت، دست ندادن به افراد نامحرم و موارد دیگر نتیجه گرفته شده است.

کلمات کلیدی:

شعائر الله، حرمت الله، تعظیم و بزرگداشت، قرآن و فقه

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1727284>

